

Garázsmenet

Úgy mondják, a csontokat zabálja
szét először, dédelgetett szerveink
ketrecét. A reggeli villamosok is
tudják ezt, látni gúnyos pofájukon,
mikor hajnal felé levedlik magukról
a valóságot. Régóta nincs bérletem
erre.

Kockákból összerakott játékházban
velünk az a gyengült test az ágyon.
És nem elég hosszú a nyelv ma sem,
hogy rá emlékezni tudjon.

Végül aztán visszaszivárog a vizelet,
idegen odúba ömlik, kitölti a testet.
Így képzelem a finn tóvidéket. Kékkel
átszótt, dobogó látszat-rendszerek.
Eltelünk ezzel a tagadással.

A szövetek mögötti tájon végigsöpör
valami lassú öröm, talán fel sem riad
senki. A sárga férgek belül robognak
tovább, garázsmenet mindegyik.